

L'ECLÈCTICA

Mikkel Birkegaard

ELS CRIMS
DE L'ESCRITOR
IMPERFECTE

bromera

Ningú no s'atreveix a trucar-me al matí.

Qui creu que em coneix, pensa que dec estar dormint la mona. Qui realment em coneix sap que al matí treballo, i que odio que em molestin mentre escric. Encara que aquell dia, de fet, no estava escrivint, quan va sonar el telèfon. Seia a l'escriptori amb l'ordinador encès i una tassa grossa de cafè calent fumejant al costat de la pantalla, això sí, però els meus pensaments eren en un altre lloc. Des del meu despatx a la planta baixa de la casa d'estiu —«la Torre», com l'havia anomenada la meva filla gran en una ocasió (i que després es va convertir en el nom de la casa)—, es veia el jardí, i m'estava plantejant si valdria la pena rastellar la gespa en algun moment del dia, o si era millor esperar que la tardor hagués fet caure les últimes fulles.

El meu primer impuls va ser deixar sonar el telèfon sense contestar. Una trucada en aquell moment no podia ser cap bona notícia; si de cas, podia ser una cosa sense importància, com ara un comercial telefònic o algú que s'equivocava de número. Vaig deixar que el telèfon sonés cinc vegades abans d'agafar-lo i grunyar el meu nom a l'auricular.

—Ha aparegut el teu cadàver —em van dir des de l'altre cap de la línia.

Era en Verner. Mai no es presentava amb el nom quan trucava i és una de les persones que es pensen que em coneixen, però que igualment no té manies per trucar-me a qualsevol hora.

Jo no estava d'humor per a endevinalles.

—Què vols dir?

—Algú ha comès el teu assassinat.

–Quin? –vaig preguntar, dissimulant un badall.

En Verner era un agent de policia *a qui utilitzava per comprovar la veracitat dels procediments policials dels meus llibres*. Tot i que li semblava que ser escriptor no era una feina de veritat, s'enorgullia igualment de contribuir al procés. Amb el temps, l'orgull li havia pujat al cap i ara creia que tenia dret a trucar-me amb comentaris o idees fos l'hora que fos.

–L'assassinat del port –va explicar, *emocionat*–. Han trobat una dona mutilada i encadenada al port de Gilleleje.

Vaig tancar els ulls i em vaig prémer una templa amb dos dits. Encara estava entre la idea de rastellar les fulles i la mala consciència de no haver generat la meva quota de paraules diària, i vaig trigar a entendre què m'estava dient en Verner.

–Que te'n fots de mi? –vaig preguntar, més que res per dir alguna cosa.

–T'estic dient que és el teu assassinat –va dir en Verner, clarament molest.

–Deu haver-hi un munt de dones assassinades que acaben en un port...

–Però no tantes que estiguessin vives i equipades amb una bombona d'oxigen quan les van llançar a l'aigua –va interrompre en Verner–. A més, físicament era igual. Tot coincideix, fins i tot el pes que van utilitzar per enfonsar-la.

–Un bust de marbre?

–Exacte.

–I estàs segur que ha sigut a Gilleleje?

–Sí.

Vaig començar a tenir mal de cap. L'assassinat que en Verner descrivia semblava idèntic a un dels assassinats de *La casella roja*, el meu darrer llibre. Tractava sobre un psicòleg psicòpata que enfrontava els seus pacients amb allò que més por els feia, però no per guarir-los, sinó per matar-los de la manera que resultés més horrible per a les seves víctimes. La dona assassinada al port, per exemple,

tenia fòbia a l'aigua; el psicòleg se submergia amb ella i n'estudiava el patiment fins que se li acabava l'oxigen i s'ofegava. El psicòleg s'excitava amb l'angoixa que la dona experimentava a l'aigua fosca i freda, amb les pupil·les dilatades i uns crits, desfigurats pel broquet i transmesos per l'aigua, que no semblaven d'aquest món. En el mateix llibre, assassinava altres persones amb les seves fòbies: por de les agulles, claustrofòbia, aracnofòbia. No era ni de lluny una de les meves millors històries.

–Frank? –el to d'en Verner era dur.

–Sí, sí, encara sóc aquí.

–Què fem?

Vaig remenar el cap.

–No pot ser. Ha de ser una casualitat.

–És morta, Frank. Això no és cap casualitat.

–Però si el llibre acaba de sortir de la impremta –vaig protestar–.

Ni ha sortit a la venda, encara.

En Verner va haver de tornar a la feina. Estava destinat a Copenhaguen i s'ocupava sobretot de prostitució i delictes menors. No tocava els homicidis; per això el primer cop que em va trucar no sabia res més. Gràcies a una extensa xarxa entre els seus col·legues, solia poder obtenir la informació que jo necessitava per a les novel·les, tant si es tractava de procediments d'arrest com de normes de trànsit o mètodes d'assassinat. Em va prometre que aniria seguint com avançava la cosa al llarg del dia i que me'n tindria informat.

Vist en perspectiva, va ser un error no compartir les nostres sospites amb ningú més. En Verner m'havia subministrat en alguna ocasió dades confidencials, i tenia por de sortir-ne escaldat si això es descobria. Jo en aquell moment havia quedat massa atònit per decidir res. Sí que vaig fantasiejar un moment pensant que podria disparar les vendes del meu llibre, però de seguida vaig pensar que també era possible que la policia el retirés per respecte a la família

de la víctima o per no entorpir la investigació del crim, i jo necessitava els diners. En els darrers deu o dotze anys, havia escrit un llibre cada divuit mesos, i la regularitat marcava les meves rutines i les meves despeses. No és que visqués amb molt de luxe; des del divorci, la nostra segona residència s'havia convertit en el lloc on vivia tot l'any (encara que segons el contracte no es podia), i si bé la casa estava en prou bon estat, no era precisament un palau.

La Torre era en una de les zones de segones residències més antigues de Rågeleje, a tercera línia de mar des de la platja, a la costa nord de Sjælland, i tenia un jardí gran format per una extensió de gespa envoltada de bedolls i avets. El port de Gilleleje, on jo comprava regularment peix a les paradetes del moll, era a menys de deu quilòmetres.

Justament, el fet de conèixer la zona era el que m'havia dut a utilitzar el port de Gilleleje com a escena del crim a *La casella roja*, però ara em semblava un error. No podria tornar a comprar en aquell moll. D'altra banda, no entenia de cap manera com es podia haver comès un assassinat en aquell poblet de pescadors on no passava mai res.

Així, doncs, vaig decidir intentar ignorar-ho. Vaig centrar-me en petits objectius pràctics per mirar de no pensar que algú havia mort assassinat. No era fàcil. Jo treballava amb la mort un dia sí i l'altre també; m'invento contínuament nous mètodes d'assassinat, mutilacions i sofriment; converteixo objectes i estris quotidians en armes del crim o instruments de tortura. Però tot això només passa a la meva imaginació.

Ara algú ho havia posat en pràctica.

Al final, ni vaig rastellar les fulles ni vaig escriure les dues mil cinc-cents paraules de la meva quota diària: una hora després de la trucada, com que no em podia treure l'assassinat del cap, vaig decidir reconfortar-me amb un whisky, encara que tot just eren les onze. Em vaig asseure a la terrassa i vaig observar com el sol de la tardor es disputava el cel amb grans núvols que hi suraven. Pel jardí

hi havia escampades piles de fulles. El vent sacsejava els arbres alts. De tant en tant, un cop de vent escampava llavors de bedoll per la terrassa, i uns quants d'aquells floquets de tres fulles van anar a parar a la meua beguda, van surar una mica per la superfície com peces de puzzle en un mar daurat, i em vaig passar molta estona observant com s'enfonsaven a mesura que absorbien el líquid.

Mai no he entès ben bé el concepte de *copycat murder*, que és com s'anomena en anglès un assassí que n'imita un altre. Sospito que no té res a veure amb els gats. En danès diem que «imita com un mico», i trobo que s'entén millor, perquè m'imagino que els micos, com els nens, s'ho passen bé imitant els moviments d'algú altre. En aquestes expressions apareixen dos animals completament diferents, i com més hi pensava, més absurd em semblava.

Ja m'havia acabat el whisky, així que en vaig anar a buscar un altre, i també un exemplar de *La casella roja* que havia rebut de la impremta feia un parell de setmanes. De tornada a la terrassa, vaig localitzar el punt en què es descrivia l'assassinat. Era al començament de l'últim terç del llibre i durava set pàgines. L'assassinat era el clímax emocional del llibre, l'escena que acostumo a planejar més curiosament i que faig servir com a punt de partida per escriure la resta.

La Kit Hansen, que és com es diu la víctima del llibre, és una noia pèl-roja i bonica de vint-i-vuit anys, prima, atlètica i de pits generosos. La seva por de l'aigua i de morir ofegada prové d'un accident de submarinisme a Xarm al-Xeic, on ella i el seu xicot se submergeixen sense prendre les precaucions necessàries, pocs dies després de treure's el títol, i es queden enganxats a una xarxa de pesca que hi ha al fons del mar. La Kit aconsegueix deslliurar-se'n i intenta ajudar el seu xicot, però no se'n surt i es veu obligada a veure com s'ofega. Desolada i remordida per la culpa, ha de tornar a Dinamarca a explicar-ho a la família; pateix una crisi de nervis i

és incapaç de reprendre la seva vida. Perd la feina en una agència de publicitat, s'aparta de tot i comença a abusar cada cop més dels medicaments. Al cap d'un temps, el seu veí se n'enamora i es converteix en l'única persona que la cuida. A poc a poc, l'amor es va tornant recíproc. El veí ajuda la noia a deixar de prendre píndoles i l'anima a anar al psicòleg, en Venstrøm, que acaba assassinant-la. La història s'acaba quan el veí mata en Venstrøm, però no sense haver estat víctima d'una cruel tortura basada en el seu pànic a les agulles.

Vaig tornar a fullejar el llibre per trobar una descripció de la Kit Hansen i em vaig preguntar fins a quin punt es devia assemblar a la dona assassinada. O, més ben dit, al revés. Si l'assassinat era realment una còpia, devia ser pèl-roja, la víctima? Devia tenir una cicatriu al séc de la cama, en el punt en què s'havia fet un tall amb la xarxa de pesca al fons del mar de la meca del submarinisme? Fins a quin punt es devia haver esforçat l'assassí a buscar una víctima que encaixés amb la descripció?

L'alcohol havia començat a fer-me efecte. Em sentia feixuc, i em costava pensar clarament. Vaig rellegir la descripció de l'assassinat. Les coses semblaven cada cop més irreal i vaig acabar dubtant de si realment en Verner havia trucat. Potser només havia estat un pensament desbocat, una diversió de l'inconscient per estalviar-se un dia de feina.

Havia d'anar a Gilleleje i veure-ho amb els meus propis ulls, havia de saber si realment s'havia comès un assassinat, i si resultava que sí, intentar descobrir fins a quin punt les seves circumstàncies encaixaven amb les del meu, o si simplement era que en Verner s'estava tornant paranoic.